Altijd elders

Hoe wij daar aan die grote houten tafel zaten
en dachten te weten wat leven is
hier klonken niet slechts de glazen
maar spraken stemmen luid
over belangen groter dan wij kunnen bevatten.

Hij leek de macht van het woord precies te kennen
terwijl zijn hand te lang op haar dijbeen lag
zijn voeten de nijvere mieren vertrapten
en haar handen probeerden de muggen
tot bloedens toe te slaan.

Iemand verhaalde van verre reizen
en schilderde een landschap zo mooi
dat we daar allemaal op dat moment wilden zijn.

De bomen ruisten, de aarde geurde
het breekbare licht weerkaatste in de wijnglazen,
een blad dwarrelde als een vlinder op deze tafel
er ontpopte zich een nieuw gesprek
alsof de stilte niet gehoord mocht worden.

Margót Veldhuizen

Rood verlangen

Altijd op zoek naar verbintenis
zelfs daar waar het nauwelijks te vinden is
in de kieren en hoeken van mijn bestaan
zie ik, waar ik het niet had verwacht,
een paar fietsen, zo nauw verbonden
zoals een Siamese tweeling
zonder elkaar niet bewegen kan.

Dit schreit heel zacht, zo'n eenheid in verbondenheid
door doornige takken en plantige tentakels
verslingerd aan het leven begroeid en beschermd
voor altijd bij elkaar hier op deze plek.

Tenminste dat dacht ik
op een zonnige dag in april
bij Sprakel in 't bos.

Margót Veldhuizen

Nachtelijk feestgedruis

Hier fluisterde zelfs het vermoeide gras
luisterden de oude bomen
en sliepen ook de stenen niet
vervuld van stemmen
die zichzelf het liefst mochten horen.

Zij spraken, smeekten en zongen ver na middernacht
rondom de brandende vuurkorven
alsof zij teruggekeerd waren naar eeuwen geleden
en in het magische vuur een andere wereld zagen
terwijl zij dronken alsof zij onverzadigd waren.

Wakkere uilen popelden om hun plaats in te nemen
maar wachtten op het vertrek van de stemmen.

Autoportieren sloegen dicht
te hard rinkelden fietsbellen
er waren er die zoenden
er waren er die te luid lachten.

In de vroege ochtend richtte het gras zich weer op
begonnen de merels gretig te fluiten
verkneukelde het hout zich
om de slapende uilen
en sloot Café Sprakel de deuren en ramen.

Margót Veldhuizen